

84. Løsningsforslag til Folketinget

“Det er let at ændre for politikerne,” lover jeg på bagsiden, og i dette kapitel gennemgår jeg mit konkrete forslag til, hvordan politikerne kan få frihandel tilbage helt eller delvist. Det er faktisk let for dem.

Hvad vil du have, jeg skal gøre?

Da jeg i 1995 sendte *Sandheden som våben* til politikerne, ændrede det intet, og alle på nær Fremskridtspartiet endte med at stemme for Jytte Hildens forslag om at forbyde frihandel. Bertel Haarder er mig bekendt den eneste, der læste bogen, men han forstod ikke, hvad jeg ville have ham til (side 470). Jeg troede, det sagde sig selv, at det er en dårlig idé at forbyde frihandel, hvis man er tilhænger af det! Jeg vil ikke begå samme fejl igen, så her følger mit forslag til, hvordan Folketinget kan få frihandel tilbage igen næsten øjeblikkeligt. Derefter følger min plan B.

Plan A: Enhedslisten genfremsætter ændringsforslaget fra 2002 (side 576).

Plan B: Kulturministeren pålægges at gennemføre den anlagte retssag.

Plan A: Enhedslisten genfremsætter ændringsforslaget fra 2002

Initiativet behøver naturligvis ikke komme fra Enhedslisten, men partiet var det mest engagerede i 2002, og Søren Søndergaard er tilbage i Folketinget, så det kan meget passende være ham igen. Et konkret lovforslag vil tvinge de andre partier til at tage stilling til spørgsmålet, og det vil blive afsløret, hvem der har lært noget af 19 års ørkenvandring, og hvem der fortsat har hovedet under armen.

I dag må det stå lysende klart, at der ikke kan forventes initiativer fra hverken Kulturministeriet eller Økonomi- og Erhvervsministeriet, selvom det blev stillet i udsigt i 2002 (side 544). Der er heller ikke noget, der tyder på, at Kommissionen vil tage problemet op. Jeg undlader med vilje at skrive “tage problemet op *igen*,” for det forudsætter, at det har været behandlet mindst én gang før.

I dag er vi i den privilegerede situation, at vi kan se på sagen i bagklogskabens klare lys, og jeg udfordrer Folketingets medlemmer til at vælge, hvor de mener, frihandelsforbuddet stammer fra. Jeg mener ikke bogstaveligt, at de skal sætte kryds ud for en af de fire valgmuligheder. Jeg vil bare have politikerne til at indse, at hverken EU-Domstolens eller Kulturministeriets forklaringer holder vand.

Jeg mener, at regional konsumtion blev indført med...

Sæt kryds:

A: Varemærkedirektivet (1988)	
B: Låne/leje-direktivet (1992)	
C: Silhouette-sagen (1998)	
D: Infosoc-direktivet (2001)	

A: Varemærkedirektivet (1988)

Hvis A vælges, giver det anledning til følgende spørgsmål:

1. Hvorfor blev regional konsumtion ikke valgt til edb-direktivet i 1991?
2. Hvorfor blev regional konsumtion ikke indført i de efterfølgende år?
3. Hvorfor var der ingen begrundelse for valget af regional konsumtion?
4. Hvorfor var der ingen debat om valget af regional konsumtion?
5. Hvorfor udtalte de samme medlemsstater to år senere, at det var vigtigt, at de gavnlige virkninger af liberaliseringen af handelen realiseres i form af billigere og bedre varer, hvilket er det diametralt modsatte? (side 61)
6. Hvordan kunne Mogens Koktvedgaard i *Lærebog i immaterialret* fra 1991 finde på at skrive: "Ingen ville vel drømme om at spørge forfatteren, hvis man ønsker at videresælge en bog, man har købt" (side 83), når man i EU lige har vedtaget, at det skal man altså (medmindre bogen er udgivet i EU)!

B: Låne/leje-direktivet (1992)

Hvis B vælges, giver det anledning til følgende spørgsmål:

1. Hvorfor fik Folketinget fortalt, at regional konsumtion var et hovedemne under forhandlingerne om infosoc-direktivet ni år senere?
2. Hvordan stemmer det med direktivforslagets bemærkning om, at formålet med konsumptionsbestemmelsen alene var at forhindre, at der skabes nye barrierer for samhandelen inden for det indre marked? (side 447)
3. Hvordan stemmer det med forslaget bemærkning om, at konsumtion af spredningsretten blot reflekterer EU-Domstolens praksis, hvorefter ØSU vurderede, at bestemmelsen kunne udelades helt? (side 449)

C: Silhouette-sagen (1998)

Hvis C vælges, har jeg ingen spørgsmål. Den eneste forklaring, der giver mening for mig, er, at det lykkedes rettighedshavernes lobbyister at overbevise en sjustet og uopmærksom EU-Domstol om, at regional konsumtion er den eneste måde at sikre det indre markeds funktion, og samtidig kan den ikke se anden forklaring på formuleringen af varemærkedirektivets artikel 7 (side 458).

D: Infosoc-direktivet (2001)

Hvis D vælges, giver det anledning til følgende spørgsmål:

1. Hvordan er infosoc-direktivets artikel 4, stk. 2, (side 526) indholdsmæssigt forskellig fra låne/leje-direktivets artikel 9, stk. 2? (side 450)
2. Hvordan forklares Kommissionens erklæring nr. 4? (side 530)
3. Hvis regional konsumtion blev indført som noget nyt i infosoc-direktivet i 2001, hvordan forklares så debatten om Street Dance og lovforslag L 197 i 1994 og lovforslag L 119 i 1995? (kapitel 34 og 35)

Vil Kommissionen stævne Danmark?

Et lovforslag vil muligvis føre til, at monopolernes lobbyister myldrer frem med advarsler om, at Danmark ved at genindføre international konsumtion vil blive slæbt for EU-Domstolen og dømt for traktatbrud.

Jamen, så lad os få Kommissionen ud af busken. Og her tænker jeg på Ursula von der Leyen og Margrethe Vestager og deres kolleger. Skidt med lobbyisternes håndlangere. Mette Frederiksen må kunne få den rigtige Kommission i tale, før det når så vidt, og den må forklare, hvad den vil opnå med regional konsumtion, som ikke kan opnås med international konsumtion. Hvis det virkelig er målet at give amerikanske rettighedshavere lov til at tage overpriser for deres varer i EU, vil vi gerne høre det fra Kommissionen selv. Hvordan skal regional konsumtion fortolkes? Er det Kommissionens holdning, at det er et formål med EU at opdele det indre marked med en regerende generalimportør i hver sin medlemsstat?

Det er selvfølgelig retoriske spørgsmål. Formålet er at vække Kommissionens interesse. Kulturministeriet og domstolene har jo forhindret mig i at anfægte den måde, regional konsumtion håndteres i Danmark, selvom de har valgt et system, der går imod EU-Domstolens begrundelse i 1998, og jeg har flere spørgsmål:

Hvordan påtænker Kommissionen at tilgodese alle indehavere af spredningsretten på samme måde? Medlemmerne af FDV er jo ikke engang omfattet af dem, der er nævnt i direktiverne, dvs. ophavsmænd, udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, filmproducenter og radio- og fjernsynsforetagender. Hvordan kan det være, at netop FDV skal diktere videobranchen i Danmark? Hvornår og hvor foregik de politiske forhandlinger om dette?

Hvis Kommissionen kan give udtømmende svar, er der intet til hinder for at gennemføre det i Danmark. Hvis det er et demokratisk flertals ønske, at der i hver medlemsstat er en generalimportør, der kontrollerer handelen, må det respekteres. Det vil sikkert give vind i sejlene til Folkebevægelsen mod EU, men lad os nu se!

Modstanden mod et lovforslag vil højst komme fra medlemmer, der nægter at se virkeligheden i øjnene. Nogle vil måske endda anfægte, at frihandelsforbuddet er medvirkende årsag til de høje priser i Danmark. De vil måske anføre, at de høje priser skyldes moms, afgifter og lønniveau, selvom den danske moms kun er lidt højere end momsen i de andre EU-medlemsstater, og selvom priserne i Danmark også er betydeligt højere for varer, der ikke er belagt med afgifter, og selvom det også drejer sig om varer, der aldrig har set en dansk arbejder. Nogle vil ignorere, at det danske lønniveau modsvares af højere produktivitet, da de danske varer jo også konkurrerer i udlandet. Vi får næppe forbrugerne i Vietnam eller Brasilien til at betale mere for danske varer, bare fordi danskerne skal have mere i løn!

Der vil måske være medlemmer, der lukker øjnene for, at rettighedshavernes retssager mod importørerne altid skyldes ønsket om at holde de billige varer væk fra det danske marked, hvor de vil diktere priser og udvalg. Jeg har endnu ikke set eksempler på, at indførelsen af regional konsumtion har gavnet forbrugerne.

Plan B: Kulturministeren pålægges at gennemføre den anlagte retssag

Hvis der i Folketinget ikke er tilstrækkeligt mod og mandshjerte til at sætte sig op mod embedsværket og evt. indlede en tvist med Kommissionen, kan Folketinget vælge den risikofri løsning og pålægge Kulturministeriet at følge loven, dvs. at anerkende den retssag, jeg i 2007 anlagde om ophavsretslovens fortolkning.

Jeg har tidligere været inde på, at det burde være min ret efter menneskeretskonventionens artikel 6 og EU's retssikkerhedsprincip at få en domstolsafgørelse på mine pligter som importør. Skal jeg have tilladelse af FDV, eller skal jeg på lige fod med de andre forhandlere i EU respektere en eventuel rettighedshavers forbud mod at sprede de pågældende eksemplarer i EU? Den første fortolkning er FDV's og Kulturministeriets, mens den anden fortolkning er EU-institutionernes.

Over for Folketinget vil jeg tillige pege på Grundlovens § 63. Det er, som om Kulturministeriet ikke har opdaget, at enevælden er afskaffet, og at ministeriet kan opretholde en forkert fortolkning blot ved at nægte mig adgang til at anlægge sag. Som jeg forstår Grundlovens § 63, kan jeg rejse en sag ved en domstol, hvis jeg mener, at Kulturministeriet har gjort noget forkert, og det er lige præcis tilfældet.

Hvis EU-Domstolen, der ultimativt træffer afgørelsen, fastholder fortolkningen fra de tidligere sager, genindføres samtidig retsstaten, da der ikke længere vil være tale om at vende det blinde øje til genbrugshandelen. Videre salg af de afrikanske figurer fra prinsgemalens samling vil med ét være lovlig, og det vil i det hele taget være unødvendigt med civil ulydighed for at få samfundet til at fungere.

Specialimporten vil være reddet, og jeg behøver ikke frygte besøg af politiet på grund af salget af *Criteria's* udgave af Carl Th. Dreyers *La Passion de Jeanne d'Arc* med kommentarlydspor af Casper Tybjerg fra Københavns Universitet, for den vil være lovlig. Altså, hvis EU-Domstolens fortolkning lægges til grund.

Det vil få en mærkbar betydning for priserne. Det vil blive sværere at forbyde Coop, Harald Nyborg og Lidl at sælge billige sko (side 536), for det vil fremover være Converse, der skal løfte bevisbyrden for, at de har forbudt salget i EU, og i tilgift skal de godtgøre, at forbuddet ikke er i strid med EU's konkurrenceregler. Meget kan opnås, hvis EU-Domstolens fortolkning anerkendes i Danmark!

Begrebet øvrighedsmyndighed betyder den udøvende magt. Det er ministerier, kommuner, særlige nævn m.m.. Hvis man som borger mener, at f.eks. staten eller kommunen har gjort noget forkert, kan man rejse sagen ved en domstol. Mens sagen føres, er man dog nødt til at rette sig efter det, staten eller kommunen har bestemt. Retssagen har ingen opsættende virkning. Denne bestemmelse stammer helt tilbage fra den første grundlov i 1849. Dengang var det vigtigt at slå fast, at man kunne føre sag mod forvaltningen uden kongens tilladelse. Under enevælden kunne man nemlig ikke lægge sag an mod forvaltningen (som i virkeligheden var kongen) uden først at have kongens tilladelse.